

Pas a pas

I em sento una estúpida aquí dreta, un estaquirot amb un drenatge penjat

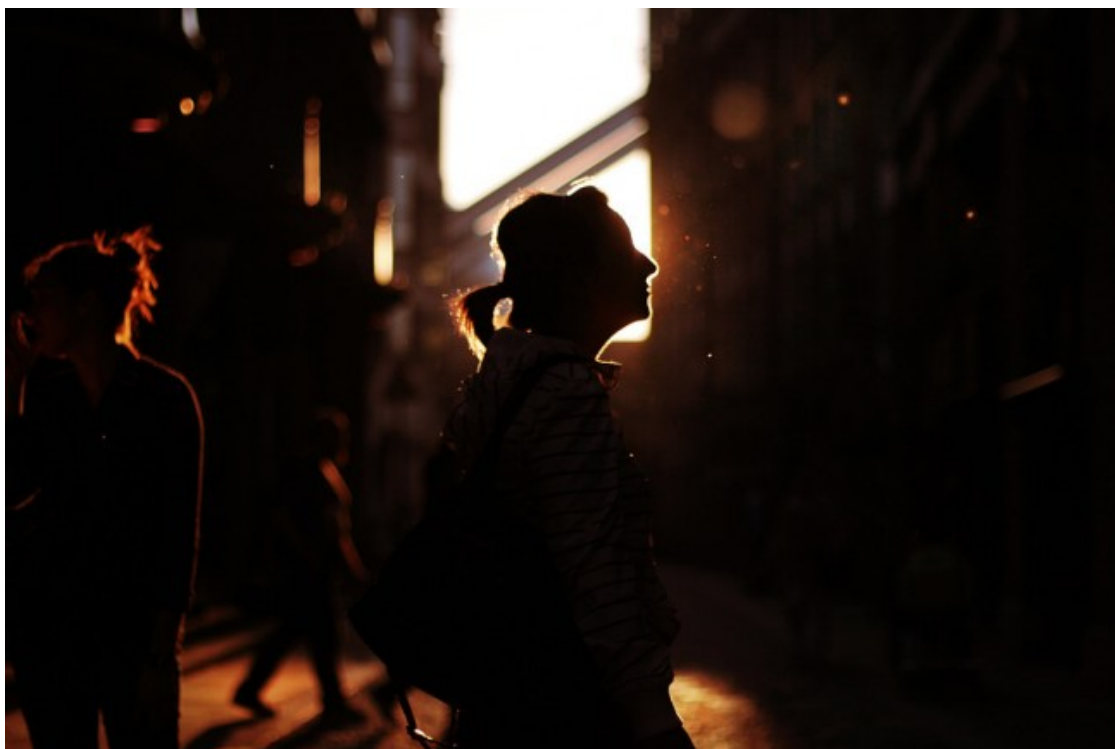

Foto: Piero Fissore

Estic dreta. Palplantada. Amb les vambes negres de córrer, pantalons de pijama i l'abric gris llarg. Recolzada a la paret, prop de l'entrada d'urgències. Rodejada per dues motxilles, una bossa de mà i tres plantes. L'orquídia la tinc a les mans. La plaça Taulí és un bullici. Bates blanques, dues mares amb cotxet, una senyora de cabells molt blancs que passeja agafada a un bastó, el senyor Mateu, que ven loteria, i els de la brigada de la neteja. Cauen dos raigs de sol. Ahir a la nit va ploure. De reüll veig sortir de l'hospital una parella que conec amb un nen que deu tenir tres o quatre anys. M'amago rere l'orquídia amb un intent de mimetitzar-me amb el paisatge. Ells tampoc em volen veure. Creuen ràpid pel pas de zebra. Ell és músic. Dels de sempre de Sabadell, d'aquests de nits de garrotins i festes diverses. Ella anava a teatre amb el meu germà, no li sé el nom i no aconsegueixo recordar-ne cap tret singular. Ell porta penjada una motxilla blava, de roba, infantil, a l'espatlla. Ella agafa la mà del nen, que camina fent saltironets. Ell avança a una certa distància. Entrecreuen paraules. Curtes. Diàlegs xifrats que no entenc. Segurament, intercanvis logístics.

Els segueixo amb la mirada, i més enllà la veig a ella: la noia que fa dies que acompanya la doctora, la resident. Tímida però amable, m'esguarda amb simpatia. Em fa un gest amb el cap, assaig de salutació discreta. Va amb un cafè a la mà, i bata blanca amb el distintiu de la Universitat Autònoma de Barcelona. Penso que deu ser estudiant, com els meus. I en un acte reflex, miro l'edifici del davant, on també hi ha un distintiu ben gros de la UAB, al costat d'un cartell on hi posa Hospital Universitari. De cop, tinc la sensació de viure atrapada en aquesta universitat.

Zygmunt Bauman, el sociòleg polonès, deia que vivim temps líquids, forçats permanentment a la mobilitat vital i laboral. Jo no encaixo en el retrat. Visc atrapada al meu xou de Truman particular. Podria ser pitjor. M'hauria fet molta mandra quedar encallada al paratge del Dia de la Marmota, o enclaustrada en un poble del Texas rural. A part, ja se sap que la mobilitat permanent provoca angoixa, estrès i un llarg etcètera de vulnerabilitats. Mira tot el que m'he estalviat!, em dic. I miro avall, a les motxilles, i veig l'ordinador que sobresurt. I penso que no me n'he lliurat. Bufo. I em fa mal tot. I em sento una estúpida aquí dreta, un estaquirot amb un drenatge penjat. I miro els cotxes. I espero que arribi la meva cunyada o que baixi el Toni amb els dos altres rams de flors, i el necessari, que ens quedava al prestatge del lavabo de l'habitació 303. I em fixo en la senyora de cabells molt blancs que, pas a pas, a poc a poc, travessa el pas de zebra. Lentament es para al bell mig, i mira enlaire, i sembla que somrigui al sol. I es comença a formar una filera de cotxes, i un de vermell toca la botzina, la toca tres vegades, però ella, la senyora de cabells molt blancs, no s'immuta. I, peu rere peu, va avançant amb posat serè. La miro embadalida i penso que a partir d'ara seré com ella: pas a pas, peu rere peu, somriure al sol, i a la merda els cotxes vermells que fan sonar el clàxon.

[Text de Mar Griera, alumna del taller que la novel·lista Muriel Villanueva imparteix a Catorze. Aquest maig i juny en farà una nova edició i en podeu consultar tota la informació aquí (<https://www.catorze.cat/noticia/5897>) .]